

[Ømann.]

Ferieloven udtaler klart, at de personer, den omfatter, har ret til ferie med løn, og loven indeholder en række bestemmelser til beskyttelse af denne ret. Feriemærker kan ikke overdrages, der kan ikke gyldigt gives afkald på ferieretten, og arbejdsgiveren ifalder straf, hvis han nægter at betale feriegodtgørelse.

Det er ligeledes anerkendt, at der ikke kan foretages udpantning af skat i feriepenge, men indenrigsministeriet har — på et meget spinkelt retsgrundlag — fastholdt, at skattevæsenet har lov til at bevare tilbageholdelse ved udbetaling.

I tilfælde af manglende betalingsevne — på grund af forudgående sygdom eller arbejdsløshed — virker det ubilligt og krænkende, at skattevæsenet lægger hånd på indtjente feriepenge, og det ulykkelige er, at skattevæsenet ikke i praksis har administrative muligheder for at udskille tilfælde af betalingsuvillighed fra de tilfælde, hvor betalingsevne faktisk ikke har været til stede.

Løsningen på dette problem kan derfor kun bestå i et generelt ministerielt forbud mod indeholdelse i feriepenge, hvilket vil skabe ligestilling med de meget store grupper af arbejdere, som modtager feriemærker, hvori indeholdelse jo ikke kan foretages.

Indenrigsminister *Poul Sørensen*s svar (10. juni 1968):

Det stillede spørgsmål giver mig anledning til at udtale følgende:

Hjemmelen for en kommunalbestyrelse til at forlange tilbageholdelse i løn m. v. til dækning af skatterestancer findes i kommuneskattelovens § 42, stk. 1. Denne lovbestemmelse giver adgang til tilbageholdelse til dækning af skatterestancer i ethvert arbejdsvederlag — herunder naturligvis også feriepenge — og indenrigsministeriet er allerede af den grund afskåret fra administrativt at påbyde kommunerne at undlade tilbageholdelse i feriepenge.

Med hensyn til spørgsmålet om en sådan tilbageholdelses betimelighed finder jeg anledning til at bemærke, at denne tilbageholdelsesadgang som al anden adgang til løntilbageholdelse til dækning af skatterestancer er begrænset af kommuneskattelovens procentsatser, og en skatterestant, hos hvem

der foretages tilbageholdelse, får således rådighed over samme andel i feriepenge som i det øvrige arbejdsvederlag. Jeg kan ikke se, at en ordning, der tenderer mod på skattevæsenets bekostning at tilsikre skatteyderen dispositionsret over større vederlagsbeløb til feriemål end f. eks. til livsfornødenheder som kost, beklædning, husleje m. v., skulle være tilstrækkeligt begrundet, og jeg agter derfor ikke at fremsætte lovforslag med det formål at afskære tilbageholdelse i feriepenge. Jeg finder heller ikke, at den omstændighed, at der i praksis ikke kan tilbageholdes i feriegodtgørelse, der allerede er ydet ved indklæbning af feriemærker, kan føre til, at enhver tilbageholdelse i feriegodtgørelse og ferieløn bør udelukkes.

Efter det for mig oplyste er de skatteinddrivende myndigheder i øvrigt ikke i praksis afskåret fra at lempe indeholdelsen, herunder i feriepenge, når særlige omstændigheder i det enkelte tilfælde taler herfor.

Af *Chr. Madsen* til arbejdsministeren (31. maj 1968):

„Vil ministeren overveje at søge ferieloven ændret, således at feriepenge altid enten afregnes med feriemærker eller, når anden betalingsform anvendes, sikres gennem en branchemæssig garanti eller lignende, således at feriepengekrav, der jo i forvejen er medregnet i skatteindkomst for foregående år, ikke bliver nødlidende på grund af konkurser?“

Begrundelse.

Spørgsmålet er foranlediget af pressemeddelelser om, at 500 Bossmedarbejdere ikke kan få udbetalt feriepenge.

Under henvisning til ferielovens § 6 bliver Bossmedarbejderne ringere stillet end dem, der får ferie betalt efter loven.

Arbejdsminister *Lauge Dahlgaa*rd's svar (7. juni 1968):

I anledning af spørgsmålet vil jeg gerne først pege på, at det — som spørgeren sikkert er kendt med — i ferielovens § 5, stk. 5, 1. punktum, er fastsat, at feriegodtgørelsen skal ydes gennem et feriemærkesystem, medmindre andet følger af loven og de i henhold til denne udfærdigede bestemmelser.